

O Vánocích si Církev sv. připomíná Narození svého Spasitele. Jak po něm lidstvo toužilo, to nám šťastným, kteří jsme spatřili světlo světa už vykoupeného, dává tušit v přípravné době na Vánoce – v Adventě! Jako v tuto dobu celá příroda je chladná, světla stále ubývá a noc hrozí pohltit den, tak tomu bylo také v lidských srdcích před narozením Ježíše Krista. Vyvolený národ židovský, jenž uctíval jednoho a pravého Boha, ústy svých Proroků opakoval ustavičně slova žhavé touhy po zaslíbeném Vykupiteli, neboť není hroznější myšlenky, nežli žítí v zavržení od nejvyššího Dobra. Nikdo jiný pak než Syn Boží nebyl s to podati dostatečné výkupné z tohoto hněvu. Také pohanský svět se potácel v zoufalství. Jeho kamenní bohové neslyšeli slov nářků a jeho nejlepší filosofové klesali vyčerpání u hranic lidského rozumu. I oni výskali, když myslili, že našli svého spasitele! Jejich jásoť se však brzy proměnil ve větší ještě úpění, neboť tito spasitelé byli stejně bídní tvorové, jako všichni ostatní! Celý svět tedy čekal, že se musí něco státi! Mělo-li Božství zasáhnouti kdy v osudy lidstva, pak to byl právě tento okamžik!.. (Citace z Římského misálu z roku 1947)

Josef odešel pracovat do dílny, Marie měla velké prádlo, politici vymysleli sčítání lidu, čímž to všechno narušili, to se občas stává, že se plány kříží, ale to je dobře, protože někdy je nutné, abychom se vydali na cestu. Jsme na cestě, stejně jako náš Bůh. Advent znamená v latinském jazyce příchod, adventní doba je dobou příchodu, je dobou očekávání narození slíbeného Mesiáše, který přinese oběť, za každý náš hřích, abychom mohli doputovat až domů. Pán přichází, prorok Izaiáš vyzývá k urovnání cesty, doslova říká: „**Těšte, těšte můj národ...Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy...Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovňte stezky našemu Bohu!**“ (Iz 40, 1-3) A kudy vede cesta, která má být urovnána? Je to cesta našeho vlastního srdce, to není o změně lidí kolem nás, to je o urovnání nás samotných. Vyrovnávat cesty Pánu, to nejde nikdy bez Pána. A zvolání prvních křesťanů o tom, že Pán přijde – Maran atha, odkazuje na jeho druhý příchod. Doba adventní i vánoční v nás vyvolává různé vzpomínky z dětství, je to pochopitelné, Dítě Ježíš je tak krásné, něžné a bezbranné, ale i toto Dítě jednou vyroste a půjde vlastní cestou, bude překonávat nástrahy a úskalí, bude hledat vůli svého Otce a jednoho dne se ztratí. Nikdo nepochopí bolest rodičů, kteří hledají své dítě, pokud nemá vlastní zkušenost, ale naprosto nikdo nepochopí bolest našeho Pána, když se mu ztrácíme tím, že si volíme život bez něho, jeho nabízeného odpuštění, lásky, pokoje. Děti potřebují být

chráněny, všechny děti, i ty, které teprve přicházejí. Pán je blízko, tolikrát nás navštívil, odpustil, daroval sebe samého v Eucharistii. V našich obdarováních i ztrátách, pořád jde s námi i tam, kde to není dobré, aby nám pomohl. Bude s námi ve zdraví, ještě více v nemoci, protože nemocné dítě potřebuje větší péči. V našem hříchem porušeném světě se ozývají temné hlasy, že jen někteří mají právo spatřit světlo života. Herodes není virtuální postavička počítačové hry. A Svaté Dítě nepůjde na popravu - on line. Až zvedneme hlavu a uvidíme hvězdy, budou to stejné hvězdy, které viděli pastýři v Betlémě, vždyť jsou tu pro nás již miliardy let, jako On, naše Láska, náš Pán. Zeptejme se jeho Matky, jestli ho na okamžik smíme pochovat v náručí a zeptejme se Svatého Dítěte, zda s námi zůstane navždycky. Nebojme se ptát Ježíška: jak žil; jak si zpíval; jak si hrál; zda také chodil do školy; jak moc ho měla ráda babička a co ho naučil dědeček. Odpoví nám, přijde den, kdy nám odpoví na všechny naše otázky a budeme se dívat na jeho Tvář. Nyní je zde světlo víry, osobní touha hledání této Tváře. Čas zvyků a života na pouhou setrvačnost je pryč, máme příležitost žít osobní vírou, v naději a lásce a rozhodnutí jít za Kristem za nás nikdo neudělá. To není otázkou precizně nalinkovaných programů v plánovacím kalendáři, to není otázka rozhodování davů a skupin sjednocených společenským folklórem, to je otázkou touhy srdce a pokorného zaklenutí v modlitbě, čekání na Jeho blízkost. Co můžeme nabídnout lepšího i horšího, než vlastní zraněné srdce, ale každá rána se může stát místem Božího doteku, místem kterým pronikne světlo Jeho přítomnosti. Svaté Terezii z Lisieux bylo neprávem vytýkáno, že je tak nějak naivní v lásce k Božímu Dítěti, ale ona neztrácela ze zřetele i pokračování svého jména: Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté Tváře. Ano, radost Vánoc i bolest Velikonoc, jedno v sobě skrývá druhé. Mějme radost v srdci, ale nebuďme naivní v představách, že se nám podaří namalovat něco narůžovo a Ježíšek to nepozná, protože On přišel právě pro naši bídu, a ne pro naše masky. Je módní mluvit v médiích o správném vzezření, slýcháme, že bychom měli mít správný image. Ale, toto slovo je odvozeno od slova imágo, což původně znamená posmrtná maska. Děti takovou masku nehledají, proto jsou tak krásné a patří jim Boží království. Nezahalujme svá srdce, aby se dala lépe naleznout jako otevřené dveře pro Toho, který do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.

„Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi...” (Jn 1,12)

Požehnané prožití adventní doby vždy a všude přeje a žehná o.Marek.